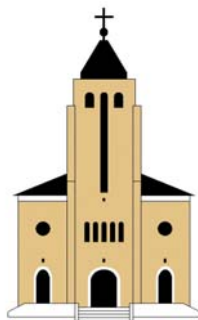

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2011/4. SZÁM • JÚNIUS 12.

A LÉLEK INDÍTÁSAI...

Van egy kedvenc gondolatom Jeruzsálemi Szent Cirilltől. Ez a szent ember a IV. században élt. Szépen magyarázza, miért is lehet a Szentlélek adományait a vízhez hasonlítani: *„mert ugyanazon formában hull alá, de sokféle formában fejt ki a hatását. Másképpen a pálmafában, másképpen a szőlőtőben... Alkalmazkodik mindazoknak a természetéhez, amik befogadják.”* Azaz a szőlő szőlő lehet tőle (nélküle nincs termés), a barackfa barackot tud érlelni, a tulipán színesen virágozhat... A Szentlélek sohasem rombolja le emberi természetünket. Pont fordítva van. A Lélek az emberi kibontakozásunk, növekedésünk feltétele. A Szentlélek által lehetünk azzá, amivé lennünk kell. Ahogy a növények és fák magukba szívják a vizet, és termést hoznak, gyümölcsöt érlelnek, úgy kell a mi lelkünknek is „átítatódni” Szentlélekkel, hogy gyümölcsöt hozzunk a szeretetben.

Pál apostol sokat ír a Szentlélekről úgy is, mint akinek külön ajándékai, adományai vannak számunkra. A lelki adományok ugyan különfélék, de a Lélek ugyanaz. Kérhetjük Őt napról napra, segítsen, vezessen, adjon erőt az aktuális feladatainkhoz. A Lélek adományait ugyanis elsősorban szolgálatra kapjuk. Valahogy olyan formán, mint ahogy egy baptista lelkész társam írta a napokban: *„A lelki ajándékok buzgó kérése segít arra, hogy az önzőségéből újra és újra kiléphessünk mások szolgálatára. Mert nem mindegy, hogy a diák iskolába menet így imádkozik: Uram, add, hogy ma ne feleljek! Vagy így: Uram, add, hogy összeszedett legyek, és figyelni tudjak az órákon! Vagy a szülő hazafelé menet így fohászokodik: Uram, add, hogy ne legyen semmi baj otthon! Vagy így: Uram, add, hogy szeretetet, megértést és segíteni akarást vihessek magammal haza! Vagy a dolgozó munkába menet így kéri az Urat: Uram, add, hogy a főnököm jó passzban legyen ma! Vagy így: Uram, add, hogy a feladataim közben munkatársaim gondjai ne kerüljék el a figyelmemet!”*

C. Zs.

JÚNIUS

Június hagyományos magyar neve Szent Iván hava. A hónap jeles szentje **Barnabás apostol**. Születési idejét nem ismerjük, helye feltehetőleg Ciprus szigete. Haláláról sincsenek pontos adataink, 60 után halt vértanúhalált Ciprus szigetén Szalamiszban.

Mennybemenetele előtt Jézus megígérte apostolainak a Szentlelket, aki fölkészítette őket a tanúságtételre „Jeruzsálemtől egészen a föld végső határáig” (ApCsel). Akit Jézus Lelke az ő szolgálatára kiválaszt, az mind tanúja és apostola Jézus Krisztusnak! Így az a férfi is, akit az Apostolok Cselekedetei nevével és származásával együtt mutat be: „József, a ciprusi származású levita, akit az apostolok Barnabásnak neveztek el, ami azt jelenti, hogy a vigasztalás fia” (ApCsel). Más helyen pedig azt mondja róla, hogy „derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel”.

Barnabás valószínűleg a legjelentősebb misszionárius Pál előtt és mellett. Ő volt az, aki a pogányok misszionálását elkezdte. Egyik legfontosabb cselekedete, hogy a keresztényüldöző Sault elvitte a jeruzsálemi egyház vezetőihez, s ezzel korának legnagyobb hithirdetőjét segítette az elindulásban. Barnabás a pogányságból megtérteket az egyház teljes jogú tagjának tekintette. Az Apostolok cselekedeteiben sok szó esik róla, de csak a munkájáról, a személyéről nem sokat beszélnek a z írások. Az első, amit Barnabásról

hallunk, a szeretet cselekedete: szántóföldjét eladta, és annak árát az apostolokhoz vitte, hogy használják fel a szegények megsegítésére. Éppen ilyen segítőkészséggel fordult a rettegett Pál felé is. Ő az, aki elviszi az apostolokhoz. Ezekből a napokból ered a két férfi szoros kapcsolata.

„Nemsokára tágas munkatér nyílt Barnabás számára Jeruzsálemen kívül is. Üldözött, szétszóródott tanítványok eljutottak a szíriai Antiochiáig, és ott egyházközséget alkottak. Nemsokára pogányok csatlakoztak hozzájuk (talán Lukács evangélista is). Amikor a jeruzsálemi egyház tudomást szerzett róluk, Antiochiába küldte Barnabást.

Ő felvirágzóban lévő egyházközségbe érkezett, és a pogányok megtérésében fölismerte Isten kegyelmének művét. Örömeiben elhozta magával Tarzusból Pált munkatársnak. Tevékenységük sikere mutatkozott meg abban a figyelmet érdemlő tényben, hogy itt Antiochiában kapták először Jézus követői a keresztény (krisztuskövető) nevet (ApCsel 11,26). Barnabásnak nyilván sikerült híveit föl-

kesítenie, hogy a számukra ismeretlen jeruzsálemi közösséget megsegítsék. Ő maga és Pál utazott Jeruzsálembé, hogy az adományt elvigye (ApCsel 11,30). Visszatérve magukkal vitték Antiochiába Márkot – a második evangélistát –, Barnabás unokaöccsét.”

A Szentlélek parancsára együtt indulnak

el első missziós útjukra, ahová Márkot is magukkal viszik. Elsőként ciprusra mentek, majd Kis-Ázsiába. Ezzel az úttal megkezdődött a pogánymisszió. A megtért embereket úgy vették fel az Egyházba, hogy nem kényszerítették rájuk az ószövetségi törvény rituális és kultikus előírásait. Felismerték, hogy Krisztus követésének nem feltétele az ószövetségi előírások betartása.

Nem sokkal később nézeteltérés támadt Pál és Barnabás között. Pál ugyanis a kedvelt Barnabást meghívta második apostoli útjára, de unokaöccsét, Márkot nem. A két barát elvált. Pál más kísérőkkel előbb Szíriába indult, Barnabás pedig Márkkal Ciprusra. Ettől kezdve nem áll rendelkezésünkre pontos hagyomány Barnabásról. Föltehető, hogy a pogánymisszió két úttörője között nem volt tartós szakadás. Talán még egyszer közösen működtek, majd szentünk nyomtalanul elvész a szemünk elől.

Barnabás legendája szerint Máté evangéliumát hirdette a Ciprusiaknak, és itt találkozott egy Elimász nevű varázslóval, aki már az első apostoli útja alkalmával beszélt velük, és ezért egy időre vakság sújtotta. Elimász felkelést szított Barnabás ellen, akit a feldühödött zsidók Szalamiszban elfogtak és a bíró elé hurcoltak. A bíró ítéletét meg sem várva, az apostolt a város kapuja előtt halálra kövezték.

Sírja hosszú ideig ismeretlen maradt. De a mikor az egyik helyen érthetetlen csodák történtek, Szalamisz püspökének álmában megjelent Barnabás és elárulta, hogy azon a helyen van a sírja. Felnyitották, és a szent mellett megtalálták az általa pergamenre másolt Máté evangéliumát.

E Lélektől hajtott férfinak a tanúsága azonban eleven maradt. Minden keresztény nemzedéknek megmutatta az igazi keresztény példáját, aki készségesen válaszol Isten hívására, engedi magát ismeretlen utakra

vezetni, a helyesnek megismert véleményt bátran védi, és örömmel viszi el idegeneknek a Krisztusban való örömet és vigasztalást.

Szent Barnabás apostol ünnepét a bizánci és a szír egyházban is ünneplik. Rómában a XI. századtól emlékeznek meg róla.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

K. E.

REJTVÉNY

Július hónapban három magyar szentet is ünneplünk. Néhány adat segít abban, hogy kiről van szó.

Ki ő?

1. a) III. Béla király leánya
b) Szent Klára személyesen küldte egy prágai kolostorba és bízta meg annak vezetésével
c) II. János Pál pápa avatta szentté
2. a) IV. Béla leánya
b) Jámbor Boleszláv fejedelem felesége
c) Férje halála után testvéréhez, Kingához ment egy lengyelországi klarissza kolostorba
3. a) Ő szorgalmazta István és Gellért szentté avatását
b) Nagyváradon van eltemetve
c) Fontos szerepe volt a kunok elleni harcban

Rejtvényünk megfejtését **augusztus 10-ig** várjuk a **mustarmag18@yahoo.com** elektronikus címre, vagy a plébániára.

Előző havi rejtvényünket nagyon sokan fejtették meg helyesen. Közülük most *Mayer Edit*, *Nagy Lajosné (Kati néni)* és *Tar Marika* kerültek a nyertesek közé. Szívvel gratulálunk nekik.

ÓCSAI VIRRASZTÁS

Nagyon vártam már a nagycsütörtöki virrasztást. Akik már voltak, mind azt mondták, hogy nagyon jó, és nem is csalódtam.

Autókkal, közösen indultunk el este az ócsai erdőbe a plébániáról, hogy aztán ott a környékbeli plébániákról érkezettekkel találkozzunk. Az atyák rövid bevezetője után el is indultunk a virrasztás helyszínére. Egymással nem beszélgettünk, csak énekeltünk és élveztük a fáklyás menet hangulatát. Útközben többször megálltunk imázni, majd megint énekelve folytattuk utunkat. Végül elérkeztünk a virrasztás helyszínére. A nagy, sötét tisztáson mindannyian kaptunk egy kicsi mécseset, majd egyedül elvonultunk a sötétben. Fantasztikus élmény volt megtapasztalni, hogy egyszerre voltam egyedül, és mégsem. Nagyon szép volt megérezni, hogy mi most tényleg Jézussal együtt virrasztunk. Érdekes volt, hogy azt hittem fázni fogok a sötétben ülve, de nem így lett. A kis mécses fényénél imádkozva fázásról szó sem volt. Mikor jeleztek, hogy letelt az idő, boldogan, mosolyogva, minden fáradtság nélkül gyülekeztünk a rét közepén, hogy minden plébániáról meghallgassunk pár fiatait, akik a tapasztalataikról mondtak pár szót. Visszafelé már beszélgetve, nevetve, de még mindig fáklyákkal mentünk. Az autókhoz visszaérve elköszöntünk barátainktól és hazaindulunk, egy csodálatos élménnyel.

Azt hiszem nem is kérdéses, hogy jövőre is ott a helyem, már most várom, hogy megint egy ilyen tapasztalattal legyek gazdagabb. Csak ajánlani tudom, hogy aki tud, jövőre jöjjön, mert tényleg érdemes!

H. N.

VISSZATEKINTŐ

HÚSVÉT – 2011

Ahogy minden évben, az idén is szép számmal vettünk részt a nagyheti szertartásokon, hogy előkészítsük lelkünket húsvét ünneplésére. Mivel az idén későn volt húsvét, egyik-másik alkalmon szinte be-sütött a nap a templomablakokon. Azért a nagyszombati liturgia már igazi sötétben kezdődött, és ahogyan mindig, most is csak a gyertyák icipici fénye világított a húsvéti örömhír elhangzásáig. Akkor azonban harangzúgás és fényáradat je-

lezte, hogy elmúlt a bűn uralma, Krisztus mindannyiunkért feltámadt.

A nagyszombati liturgiában felnőtt keresztelkedők is volt, aki – ahogyan ez felnőtteknél szokásos – elsóáldozó és bérmező is lett.

■ Húsvétvasárnap délután a hagyományos koncertet a Bőjte atya dévai gyermekotthonában készült fotók-

ból nyílt kiállítás még emlékezetesebbé tette.

Gyermek- és felnőttkórusunk, valamint vendégeik szép zenei élményben részesítettek minket.

A koncert és a kiállítás jótékonyági alkalom is volt: Bőjte atya „gyermekének” táboroztatási költségeire fordítjuk a felajánlásokat –

eddig mintegy 70 000 Ft gyűlt össze.

ELSŐÁLDÓZÁS – 2011

Elsőáldozóink:

Antal Emese
Czétényi Lőrinc
Czili Aladár
Dezsényi György
Flores Bianka
Fodor Barnabás
Fodor Benjámín
Máté Gerely
Molnár Gréta
Németh Luca
Tarnoczi Barnabás
Tóth Mária
Vadas János

Három héttel ezelőtt tizenhárman voltak elsőáldozók templomunkban. Ezen a szép ünnepen mi is érintettek voltunk, mert két fiútestvérem is közéjük tartozott. A nagyobbik öcsémet tavaly és tavalyelőtt is kérdeztük, szeretne-e elsőáldozó lenni, mert úgy gondoltuk, hogy 10 évesen már megérett a döntésre. Ő azt válaszolta, hogy nem szeretne. Úgy láttuk, mintha kicsit félne. Igazából még nem állt rá készen. Idén kisebbik

öcsém, Benjámín saját magától hozakodott elő az ötlettel. Barnabás ebből bátorságot merített, így együtt jártak az elsőáldozós hittanra.

Eljött a nagy nap. Az eseményre meghívtuk keresztszüleinket és néhány rokonunkat. Anyuék a kórus miatt a karzaton helyezkedtek el. Nagy harangzúgás jelezte, hogy kezdődik a mise. Anyukám a karzatról nézte a gyerekek bevonulását, és a meghatottságtól könnybe lábadt a szeme. Én letről követtem az eseményeket, és figyelnem kellett arra, hogy a kórus éneklésének időpontjára a karzaton legyek. Örültem, hogy én is közreműködője lehettem a szertartásnak. Jó volt arra gondolni, hogy a testvéreim is közelebb kerültek Jézushoz.

Az esemény ünnepi hangulata, Jézus jelenléte maradandó élmény volt számunkra.

F. B.

LOCSOLKODÁS UTÁN...

Húsvéthétfőn, akárcsak tavaly, az ingadozó idő ellenére elmentünk sziklát mászni, és pancsolni egyet az esztergomi élményfürdőben. Hétfőn valamivel ebéd után indultunk a vasútállomásról. Esztergomban az állomáson várt minket Zsolt atya, és elvitt minket az élményfürdőbe. Szerencsére most nem kellett várni hosszú sorokat (hála Zsolt atya egyik esztergomi paptársának), így gyorsan bejutottunk. Körülbelül zárásig maradtunk, de sajnos néhányunknak előbb el kellett menni. A jó fürdés után elindultunk az Öregkőhöz, ahol másnap sziklát másztunk. Miután leparkoltunk a kocsival, megpakoltuk magunkat a felszereléssel, és felgyalogoltunk a szikla tövébe. Itt sátoroztunk, ám amint felhúztuk a sátrainkat, rögtön eleredt az eső. Egy kis faházikóban vacsoráztunk, és a zsoltosma után lefeküdtünk.

Másnapra elállt az eső, sőt: felszáradt minden, így már csak fel kellett erősítenünk a biztosító kötelet, és már mászhattunk is. Körülbelül délig mászkáltunk a sziklán, aztán összecsomagoltunk, és elindultunk haza. Persze azért Esztergomban megálltunk egyet fagyizni, így kellemesen ért véget ez a két nap.

K. G.

BABAKOCSIS KIRÁNDULÁS

A BUDAI HEGYEKBE

2011. április 16.

Amikor Gyöngyi megkért, írjam meg ezt a cikket, örömmel fogadtam el a felkérést. Gondoltam, frissiben papírra vetem élményeinket, azonban rá kellett jönnöm, hogy ez egy fiatal család (két fiúgyermek, egy férj és egy kutya) mellett nem is olyan könnyű feladat. Most úton a vidéki nagyszülőkhöz, a kocsis hátsó ülésén, két gyerekülés közé ékelődve, már van is lehetőségem rá, s ezt ki is használom.

Nagy izgalommal készültünk a „kirándulásra” (inkább némi emelkedővel nehezített sétára a Normafa környékére), mert ez volt hét hónapos Gergő fiúnk első túrája.

Reggel – az éjszakai kelések miatt – igen korai negyed tízes időpontban találkoztunk a plébánia előtt. A rutinosabb családok inkább már a gyerekvasútnál vártak minket, kisebb tömeget képezve a Normafa megállóban. Szerencsére nem kellett sokáig várniuk ránk, mert vezetőnknek hála, igen sportos

tempóban tettük meg a Szemeretelep–Normafa távolságot, s nem sokkal tíz óra előtt a mi kis kocsikaravánunk is megérkezett.

A kisvasút is hamarosan befutott, amelyről rögtön kiderült – hasonlóan más közlekedési eszközökhöz –, hogy nem túl babakocsi-barát. Hála az erős férfikezeknek, minden apróság járművét sikerült feltenni a vonatra, s a többiek is felfértek a vagonokba, amelyek így zsúfolásig megteltek. A két megálló távolság alatt a szerencsésebbek még jegyet és egyéb relikviákat is tudtak vásárolni az ifjú kalauzoktól. A leszállás hasonló izgalmi után Zsolt atya „hivatalosan” is köszöntötte mind a 37 fő résztvevőt, s a családok is bemutatkoztak egymásnak.

Az út első szakasza a babakocsisok részére igazi erőpróbának bizonyult, mivel kissé meredekebb hegyi sétányon baktattunk felfelé. A lelkes és fáradhatatlan ifjúság a kicsit feljebb található „hegyi ösvényen” tette meg

ugyanazt az utat. Közben hála Zsoltnak (Viola Zsolt), a lelkes és rutinos túrázónak, több tavaszi vadvirágot is megismerhettünk.

Felérve a libegőhöz, a gyerekek megrohamozták a játszóteret. Akiknek ez a szintkülönbség kevés volt, azok fakultatív felmehettek az Erzsébet-kilátóhoz, ahol – hála a tiszta égboltnak – kiváló panoráma tárult szemünk elé Budapestre és a tavaszi éledő természetre.

A kilátás megcsodálás és kisebb játszótérezést követően megindultunk az Anna-rét felé. Ekkor már előkerültek a túlélő szendvicsek és egyéb rágcsa-csomagok, bár mindannyian szeme előtt lebegett a normafai rétesező képe...

Kellemes sétával értünk el a réthez, ahol a Mária-kápolnánál összegyűlve két rövid imát is elmondtunk. Következhetett a piknikezés (annak, akinek erre a célra még maradt elemőzsiája), játszótérezés és egyéb játékok.

A bátrabb ifjak megrohamozták a leginkább tányéros sífelvonóra emlékeztető lengő csúszkahintát (sajnos a hivatalos nevét nem ismerem). Mi szülők aggódva néztük, ahogy a gyermekek kilendülnek a pálya végén (a gyerekek természetének növekedésével egyenes arányban egyre ijesztőbb mértékben). Szerencsére

mindegyikük megúsza komolyabb sírásra is okot adható baleset nélkül. Persze, nem kisebb aggodalommal figyeltük Zsolt atya hasonló csúszását, aki egyetlen felnőttként felvállalta a csúszás veszedelmeit.

Közben a kisebbek kipróbálhatták a többi játékot, vagy fociztak a szülőkkel, míg a többiek élvezték a kellemes időt és a jó társaságot.

Petya fiam szerint a nap fénypontja a métázás volt. A csapatokban lányok-fiúk, felnőttek-ifjabbak vegyesen szerepeltek, s mindenki maximális beleadással játszott. A kisebbek persze kis segítséggel. A gyakorlott métázók, illetve Mahi atya, aki krikettel szerzett hasonló kiváló ütés-készséget, szinte játssi könnyedséggel futottak teljes köröket (métákat).

A közös nap lassan a végéhez közeledett, s méltó befejezése volt a várva várt rétesezés (illetve lángosozás). S mindezt hogy élte meg a legifjabb túrázó? Az Erzsébet-kilátó lábánál elfogyasztott tizenegy órai után a friss levegőn végigaludta az egész napot.

Köszönjük ezt a kellemes napot, s a mi kis családnak lelkesen várja a májusi családi napot, ahol ismét lehetőség lesz egy kis métázásra (s e sorok szerzője reméli, a gyerekek neki is hagynak rá lehetőséget).

K. M. K.

MINITÁBOR EPÖLÖN

A 33 nagyon testvér

Idén az általános iskolás minitábor helyszíne az epöli plébánia volt. A templom mellett volt egy játszótér és egy kis füves terület. Amikor mindenki megérkezett, a játszótéren játszottunk egy kicsit, utána vacsiztunk. Miután Zsolt atya beosztotta a szobák lakóit és a csoportokat, azt is elmondta, hogy mit kell a csoportoknak gyűjtögetni. Pontokat. A pontokat francia kártyákra lehetett beváltani. Vacszi után még lehetett egy kicsit játszani lefekvés előtt. Aztán mindenki bekászálódott a házba, és a legnagyobb szobába tömörültünk, hogy Zsolt atya elmondja a minitábor célját, ami az volt, hogy, próbáljunk mi lenni „a 12 nagyon testvér” Lázár Ervin Szegény Dzsóni és Árnika című könyvéből.

Másnap délelőtt egy kis lelki program volt feladatokkal. Délután egy barlanghoz mentünk, aminek le lehetett menni a legaljára a rókatetemhez. A barlangban voltak denevérek, amiknek a hangját is hallottuk. Fölmentünk utána egy kis hegyre. Útközben Gyöngyi néni és Marcit elhagytuk, úgyhogy Zsolt atya kijelölt 6 embert, hogy ke-

ressék meg őket. Lementünk egy kanyarig és ott szétváltunk. Gabival elmentünk egy úton, aminek egy idő után bozótos vége lett, és visszafordultunk. Már majd-

nem visszaértünk a megbeszélte találkozóhelyre, amikor Gyöngyi néniék az út mellett jöttek. Miután visszaértünk a többiekhez, kaptunk csúcscsokit (*a megmászott hegy csúcsán elfogyasztható csemege – a szerk.*). Visszafelé megálltunk métáznia. Amikor visszaértünk a házhoz, játszhattunk a játszótéren.

Vasárnap reggel Zsolt atya kihirdette

SZEMERATON DUPLÁN

Idén májusban már a harmadik alkalommal vett részt Plébániánk csapata a K&H maratoni váltón. És idén először (de remélem nem utoljára) dupláztunk! Azaz két csapattal is kiálltunk: *Szemeraton* néven futottak az ifjeink, a *Szemere Senior* váltójában pedig a felnőttek. Egy csapatot hatan alkottunk, mindannyian 7 km-t tettünk meg (ki kocogva, ki futva, ki szinte repülve... :) Volt köztünk profi atléta is (*Bartus Mónika*), akinek – a Szemere-csúcsot beállítva – mindössze 30 percre volt szüksége a táv legyőzéséhez, és voltak olyan tagjaink is, akiknek koráb-

ban nem volt szükségük 5 társra a teljes maratonhoz, ugyanis *Zsolt atya* és *Imre* futottak már 42,3 km-t, sőt Imre világbajnokságon is képviselte a magyar színeket ebben a számban!

Kissé borús, szeles időben indultunk és éreztünk meg a Kossuth térre, váltóruhával felszerelve, ugyanis az égszakadás sem volt kizárható. De szerencsére elkerültek minket az esőfelhők, csak az erős széllel gyűlt meg a bajunk a rakparton szedve lábainkat, ami érdekes módon kizárólag szemből fújt – bár ez még mindig kisebb kihívás volt, mint tavaly a hőségriadó...

Annak ellenére, hogy a verseny bő 4 órán át tartott és igazából mindenkinek csak a maga kb. 40 perces futása volt a „dolga”, sokan kitartottunk a végéig és igazi csapatként vártuk az utolsó befutókat. Az igazán nem elhanyagolható sportérték mellett közösségi élményben is részünk volt.

Sz. K.

az eredményeket, utána misét tartott a templomban. Amikor vége lett a misének, Zsolt atya kivitt minket kocsival a buszhoz 2 fordulóval, a maradék gyermeket pedig Zsolt atya vitte haza.

Nekem az egész minitábor tetszett, de a legjobb a banán volt a játszótéren (játszó-

alkalmatosság), mert az soha nem volt üres (kivéve, ha nem lehattunk ott). Gyöngyi néniék keresése is tök jó volt (meg az is, hogy meglettek), meg persze a barlang is. Sajnos volt pár „lény”, aki nem tudott eljönni és hiányzott a közösségből.

T. P.

ÉVADZÁRÓ ASSZONYKÖR

Eltelt egy év, és utolsó találkozásként pihentető fürdőzést terveztünk. Az asszonyok általában túlterheltek, helyt kell állnunk a munkahelyeinken és a családban egyaránt. Ezért elég nehéz volt egyeztetni helyszínt és időpontot. Sajnos a hosszadalmas egyeztetés ellenére is csak kevesen tudtak eljönni. Ketten autóval jöttek, mi, a többiek a Szemeretelepi vasútállomáson találkoztunk. Külön élmény volt számunkra a szép, tiszta, piros vonattal bevonatozni „faluvégéről” a városba. A zuglói állomástól gyalogoltunk a Városligetbe a Széchenyi fürdőig. A ligetben árnyas fák alatt sétáltunk, a tisztásokon sokan napoztak, a Petőfi csarnokból koncert zaja szállt felénk. A fürdőben a külső medencéket próbáltuk ki először. Szerencsére nem voltak túl sokan. Ám nem telt el sok idő és hatalmas fekete fellegek gyüle-

keztek villámok kíséretében, ezért úgy döntöttünk, hogy bemegyünk a fedett részbe. Több medencét kiprobáltunk, a 36–38 °C vízben egyre oldódott a hangulat, és nagyokat beszélgettünk. Bekukucskáltunk a szaunába is, de nem mindenkinek tetszett, ezért inkább csak fürödtünk a jó meleg vízben. Közben észrevétlenül beesteledett, felkapcsolták a lámpákat, és a kivilágított fürdő hangulata egészen magával ragadott minket a gondtalanul eltöltött esténkben. A pár éve felújított fürdő szép, tiszta és hangulatos. Szinte észrevétlenül telt el az a pár óra, amit itt tölthettünk. Jól esett ez a kis pihenés, jól éreztük magunkat.

A mértékletesség fontos az életben, megfelelő arányban kell dolgozni és pihenni, a családunk egyensúlyban tartásához.

Sz. K. & K. H.

Vannak események, amelyek elmúltukkal űrt hagynak maguk után. Kicsit így élem meg többedmagammal a plébániai bál utáni heteket. A készülődés, gondolkodás hónapokkal az esemény előtt megkezdődik. Az asszonykörtalálkozókon egyre több szó esik arról, hogy milyen is volt a tavalyi bál, mit szervezzünk hasonlóképp, miben kellene talán változtatnunk.

PLÉBÁNIAI BÁL

2011. április 30.

Aztán elkezdődnek a táncpróbák. Jó néhány alkalomnak el kell telnie, mire kiderül, hányan leszünk valójában, hogy kialakulhason a koreográfia. Aztán a bál estéjének közeledtével egyre konkrétabbak a tervek: ki mit főz, süt, ki vásárol be, ki rendezi be a termet. Az izgalmi szint csúcsosodni látszik.

Az idei bálon sokan voltunk, azt hiszem, jól is éreztük magunkat. A zene csak úgy csalogatta táncba a párokat (hálás köszönet érte

AMIKOR MEGÁLLUNK...

Ahogyan erről a kerületi sajtó is beszámolt, Böjte Csaba testvér is részt vett azon a jótékonyági rendezvényen, amelyen a tusnádfürdői otthonban épülő közösségi terem számára gyűjtöttek. Az esemény előtti estén a Polgárok Házában volt az ismert ferences atya munkatársaival és védenceivel.

Életünk ünnepei közé sorolom azokat az alkalmakat, amikor karizmatikus emberek közelébe kerülhetünk: szót válthatunk velük, vagy csak egyszerűen hallgathatjuk őket. Sokunk számára Böjte Csaba is ilyen személy

Az elmúlt napokban személyesen is találkozhattunk vele. Ízes beszéde, gondolatainak nemes egyszerűsége és tisztasága

magával ragadott bennünket. A szeretetbe, a másokon való segítségbe vetett hitét tükrözte minden gondolata. Új arcát is megismerhettük: a humor, sőt az önirónia sem áll tőle messze. Szót ejtett a kezdetekről, mosolyogtató, kedves történeteket mesélt a gyerekeiről. Az egyik legkedvesebb gondolatát idézném: „A gonoszknak nincs keze se nyelve. Kéri a te kezedet, hogy üss, de te ne add oda, használd inkább simogatásra! Kéri a nyelvedet, hogy csúfolódj, de te ne tedd, inkább szólj kedvesen!”

Szavai hitelességét igazolták a gyerekek, akik elkísérték. Arcukon nyoma sem volt az árvaságnak, hanem vidám, kicsit szégyenlős tekintettel néztek ránk. Jó lett volna, ha sok gyerek is láthatta, hallhatta volna Csaba testvért és családját.

Sz. M.

a *Happy End Band*nek), a megrakott asztalok pedig kóstolásra hívogattak. A nyitótánc – az idén néphagyományunk legrégibb gyökeréig nyúlva moldvai csángó tánc – ismét sikert aratott.

Később régi önmagunkkal is szembeülhettünk: gyerekkori fényképekből kellett felismerni plébániánk egyik-másik tagját. A feladat bizony nem mindig volt könnyű. Régi szavak mai jelentését kellett megtalálnunk, hogy párt találjunk magunknak egy tánc erejéig. És persze beszélgetés, tánc, evés-ivás, nevetés... Valahogy így telik egy báli este.

Talán nem történik semmi igazán különös: egyszerűen élvezzük, hogy együtt vagyunk, hogy tudjuk – így kötetlen hangulatban is – jól érezni magunkat egymás társaságában.

N. Gy.

20+ BÁL A DON BOSCOBAN

2011. május 27.

Este 8 óra körül van. Megérkeztünk a bálra. Az első, ami feltűnt, az a sokszínű díszítés. A látvány, ami fogadott minket hű volt a bál nevéhez, mert kb. 20 ember tartózkodott a teremben. Egy játékot kezdtek éppen. 2 fiú fogott egy pokrócot, aminek egyik felén lányok, másik felén pedig az ellenkező nem képviselői sorakoztak. Még a lelegején tartottak, így volt lehetőségünk beállni. Mindenki elmondta az újonnan érkezők kedvéért a nevét újra. A feladatunk persze az volt, hogy jegyezzük meg őket. A játék tartalma röviden: A pokróc egyik felére áll egy lány, másikkra egy fiú. 3-ra leengedik a pokrócot. Aki gyorsabban kimondja a másik nevét, annak a csapata „megszerzi” a vetélytársat. Ez egy nagyszerű játék az ismerkedésre, és a kezdeti feszültség oldására. Ahogy telik az idő, egyre több résztvevő érkezik. Érdekes, hogy a legtöbben mindig a konyhában kötnek ki (☺) ami nem csoda, hiszen varázslatos mennyiségű (és minőségű) sütemény és üdítő gyűlt össze.

Aztán beindult a tánc is, jó sok pörgős számra táncoltunk. Sajnos sokan inkább az rágószervüket táncoltatták báli cipőjük helyett. Ezután közelmesebb játék jött, ahol kiélhetjük az agresszivitásunkat. Az alapkonceptió: erős kezű férfiak fűrgelábú visító lányok ellen egy lufidurrogató párbajban.

A játék után rockyzás következett, majd a bál tánctanítással folytatódott. Megtáncoltunk mambóznit, és tangóznit. Talán

mindenkinek az emlékébe beleégett az a dirty dancinges mozdulat, amit a tánc tanár mutatott be a mambo kapcsán. – A kéz a test vonalán föl, majd a kézfej behajlít.

A hagyományokhoz híven most is volt tombolázás, melyben szebbnél szebb ajándékok vártak leendő tulajdonosaikra. A nyeremények között külön emlétenénk a bumerángot, a strandpapucsot és egy csodás szalmakalapot. Természetesen ezenkívül voltak még egyszerűbb ajándékok is, bár ezek semmivel sem tűntek értéktelenebbnek Zsolt atya konferálásában. Tréfás kedvében volt a szerencse, mert az aki egyszer nyert, nyert még egyszer, viszont sokak sorszáma egyszer sem került kihúzásra, bár ők is hamar elfeledték hasznosítatlan tombolaszelvényeiket az ezután következő limbóverseny hatására. A verseny végén tüzes döntőnek lehetünk szemtanúi, ahol 69 cm-nél kezdett rezegni a lécz, és végül 67-nél adták meg magukat a fáradt csigolyák és ízületek. A döntősöknek ezúton gratulálunk! ☺

A társas- illetve a néptáncok idejére már igencsak megfogyatkozott a létszám, de ezzel arányosan fokozódott a hangulat. Remek befejezése volt ez a bálnak egy igazi kiabálós, tapsolós társastánc.

A takarítást követően mindenki szétszéledt Lőrincszerte tova, a Don Boscoban így esett a híres 20+bál. (Arany János után szabadon.)

B. D. & M. E.

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

⇒ Polgár Edit

születési dátum: 1954. december 9.

keresztelés ideje: 2011. április 23.

⇒ Hományi Márton Áron

születési dátum: 2011. március 23.

keresztelés ideje: 2011. április 30.

⇒ Probst Lilla

születési dátum: 2010. január 13.

keresztelés ideje: 2011. május 1.

⇒ Sági Csanád

születési dátum: 2010. december 19.

keresztelés ideje: 2011. május 15.

⇒ Durucz Titanilla

születési dátum: 2010. december 7.

keresztelés ideje: 2011. május 29.

⇒ Mayer Domokos Leon

születési dátum: 2009. március 4.

keresztelés ideje: 2011. május 29.

⇒ Szakács Attila István

születési dátum: 2010. május 18.

keresztelés ideje: 2011. május 29.

⇒ Czili Lotti Liza

születési dátum: 2009. november 29.

keresztelés ideje: 2011. június 5.

⇒ Kövesdi Boglárka

születési dátum: 2007. augusztus 20.

keresztelés ideje: 2011. június 5.

⇒ Kövesdi Szabolcs

születési dátum: 2010. augusztus 27.

keresztelés ideje: 2011. június 5.

HÁZASSÁGOT KÖTÖTTEK

☺ Pataki Enikő és Sipos Gábor

esküvő ideje: 2011. június 4.

TEMETÉSEK

† Tari Ernőné (Kertész Margit)

születési év: 1927

temetés ideje: 2011. április 19.

† Fülep Ferenc

születési év: 1940

temetés ideje: 2011. május 4.

† Kovács Ferencné (Papp Irén)

születési év: 1910

temetés ideje: 2011. május 4.

† Vincze Ferencné (Szeifert Mária)

születési év: 1941

temetés ideje: 2011. május 4.

† Nádudvari Ferenc

születési év: 1941

temetés ideje: 2011. május 6.

† Erős László

születési év: 1925

temetés ideje: 2011. május 6.

† Farkas Sándorné (Varga Mária

Magdolna)

születési év: 1935

temetés ideje: 2011. május 20.

† Győri Istvánné (Benedek Mária

Magdolna)

születési év: 1924

temetés ideje: 2011. május 25.

† Bodon József

születési év: 1944

temetés ideje: 2011. május 27.

† Domanyik Mihály

születési év: 1920

temetés ideje: 2011. június 1.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente kilencszer

Szerkesztőség: Czap Zsolt (C. Zs.), Hajdu Noémi (H. N.),
Kiss Erika (K. E.), Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Németh Eszter (N. E.),
Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Bánfal David (B. D.), Fodor Bernadett (F. B.), Kadáné Molnár Krisztina
(K. M. K.), Kraus Hajnalka (K. H.), Kollányi Gergő (K. G.), Mayer Edit
(M. E.), Szále Kata (Sz. K.), Szász né Kati (Sz. K.), Tarnoczi Petra (T. P.),

Fotók:

Kada Zoltán, Mahi atya, Mayer Gabriella, Nemcsics Barna,
Nemesi Miklós, Reszegi Fruzsina, Viola Zsolt

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

CSALÁDI DÉLUTÁN

Május 28-án borongós napra ébredtünk, lógott az eső lába.

A délután három órára meghirdetett összejövetel előtt még az ég is leszakadt, de bátor szervezőink mégis a Kiserdő mellett döntöttek és jó tették. A kis zuhó arra volt jó, hogy elverje a port (és elűzze a konkurenciát a játszótérről), így a métával kezdődő együttléthez is közel negyven embernek

csinált kedvet. Bebizonyosodott, hogy atyáink és a rutinos játékosok nagyon jó ütők, fiataljaink pedig jó futók.

Közben az asszonyok elkészítették a gulyást, ami a kimerítő játék után mindannyiunknak

nagyon jól esett.

Jó volt ezen a délutánon együtt lenni, játszani, közösen főzni és beszélgetni.

K. L. M.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **június 13. Pünkösdhétfő:** csak reggel ½8 órakor lesz szentmise. **Figyelem: június 13-án nem lesz fatimai imaest a kerületben!**

■ **június 26. vasárnap, Úrnapja:** a ½10 órai szentmise után Úrnap körmenet lesz;

■ **július 13. szerda:** fatimai engesztelő imaest, Szemeretelep, 5 órától rózsafüzér, majd 6 órától szentmise;

■ **augusztus 13. szombat:** fatimai engesztelő imaest, Pestszentimre, 5 órától rózsafüzér, majd 6 órától szentmise;

■ **24 órás szentségimádási** alkalmak a nyári időszakban: június 13., július 11., augusztus 8.

A nyári miserendet folyamatosan hirdetjük!

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ **június 19. vasárnap:** 19 órától Soroksár-Újtelepen tanév végi középiskolás bál;

Nyári táboraink időpontjai:

■ **június 17–június 24.:** Általános iskolás napközis tábor;

■ **június 29–július 5.:** Középiskolás tábor (Tarján – Gerecse);

■ **július 21–24.:** Plébániai családi tábor (Tivadar);

■ **július 25–31.:** Általános iskolás tábor (Bajót).

Az idei évben is **folytatnánk plébániánk és templomunk felújítását.** Nemsokára elkezdjük a gyerekvigyázó belső burkolását. Szükségessé vált a harangjaink lengőszerkezetének a cseréje, hófogó felszerelése a templomtetőre, valamint a plébániai vízesblokkok felújítása. Ezekhez a munkákhoz **kérjük a testvérek támogatását.**

A **MUSTÁRMAG** következő száma **augusztus 20-án jelenik meg.**